

[Aksel Møller.]

venstre ikke vor tro på, at folketingsåret kan bringe et stort samlende arbejde om reformer.

Hvis vi her i tinget skal håbe på, at dette folketingsår kan bringe politisk klarhed med efterfølgende afspænding og fredeligt arbejde, tror jeg, efterhånden kun det vil kunne ske ved vælgerne hjælp. Skulle der have været grokraft i troen på, at det kunne ske under den høje regerings ledelse, måtte dens tale til tinget have formet sig anderledes, den måtte have haft et politisk mål, den måtte have taget stilling til inflationen, den måtte have haft nogle tanker om det overtræk, regeringen har foretaget i nationalbanken, og som er både årsag til og virkning af manglen på en politik; den måtte have taget stilling til obligationsrenten og måtte have taget stilling i det hele taget til de store spørgsmål af økonomisk karakter, som befolkningen stiller os. Men om dette havde den højtærede statsminister intet at sige. Han er uden politik og hans regering derfor uden levedygtighed.

I denne situation er et rummeligt, tolerant, men målbevidst samarbejde mellem venstre og det konservative folkeparti af større vigtighed end nogensinde siden efteråret 1953.

Bertel Dahlgaard: Statsministertalen ved folketingssamlingens begyndelse vil altid kunne kommenteres ud fra forskellige synspunkter, og der er jo snart tradition for, at visse partier som opposition altid mener at skulle reducere den mest muligt og karakterisere den som tynd eller indholdsløs. Jeg tror, det er en dårlig vane. Det, der bør være afgørende ved vurderingen af denne åbningstale, er, om den er egnet som udgangspunkt for folketingets arbejde i den kommende samling.

Man kan måske sige om den højtærede statsministers tale i år, at den var noget kedelig; den var ikke meget inciterende; den løftede sig ikke op over hverdagen; men det er jo også i høj grad der, vi befinder os, og jeg synes, at talen i sit indhold var vel afpasset efter situationen. Den indeholdt intet udfordrende imod nogen. Folketinget kan kun tage den som udtryk for beredvillighed til saglig og imødekommende forhandling om alle foreliggende problemer.

Kommer regeringens handlinger og evner til at svare til ordene, skulle folketingssamlingen kunne bringe antagelige resultater på et ret bredt grundlag.

Jeg tror, at vinterens arbejde i meget høj grad vil komme til at samle sig om tre store problemer — eller jeg skulle måske sige fire store problemer: den praktiske gennemførelse af den økonomiske politik, den store skattereform, folkepensioneringen og skolereformen. Jeg fik det indtryk af den højtærede statsministers tale, at det ligger ham meget på sinde at føre en økonomisk sanerende politik, og hertil vil det radikale venstre medvirke. Den senere tids økonomiske udvikling tyder på, at de i fjor efterår gennemførte foranstaltninger sammen med den af de to partier og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i foråret gennemførte ekstraordinære lovgivning nu øver deres virkning i betydelig grad, så betalingsbalancen i hvert tilfælde har nået et ligevægtpunkt. Men den kommende tid må tilråde os megen forsigtighed, fordi den økonomiske udvikling herhjemme i en forfærdende grad er afhængig af konjunkturudviklingen ude i verden. Forholdet er jo det, at hele Vesteuropa, påvirket også af konjunkturerne i USA, befinder sig i en hektisk aktivitet, der skaber bekymring i disse lande for, at en inflatorisk bevægelse skal tage overhånd.

De økonomiske vanskeligheder og bekymringer, Danmark må kæmpe imod, findes altså tilsvarende i hele Vesteuropa. Derfor er det så nedslående at se den ensidige fremstilling af Danmarks økonomiske forhold, som i de sidste måneder er givet, navnlig i venstres presse.

Der er herhjemme begået fejlgreb. Det skete i foråret 1954, da lønoverenskomsterne blev indgået, og hvor i hvert tilfælde konsekvenserne heraf straks burde have været en nedskæring af statens udgiftsbudget, men hvor netop venstre og konservative sammen med regeringen gik mod vore forslag derom, forslag, om hvilke jeg iøvrigt erkender, at de burde have været endnu mere omfattende. Men på det nuværende tidspunkt at fremstille det, som om vore vanskeligheder skyldes alene økonomisk letsindighed herhjemme, mens man fortier forbindelsen med hele den vesteuropæiske konjunkturudvikling, er jo direkte for-